

Hitelmények jelentősége

Mindenkinek voltak és lesznek korszakai, amikor közelebb, majd távolabb érzi az üzeneteket, vagy a kínos csend beálltát érzékeli. ✎ 3.

Gyümölcstermő hittapasztalat

Vajon a mi életünk, tanítványi, gyülekezeti életünk milyen gyümölcsöket terem? Tövist, bogáncsot vagy szőlőt és fügét? ✎ 5.

Küzdelmes templomépítés

Elmesélem e munka lelki hátterét, ezúton is megköszönöm a sok anyagi és lelki támogatást, amelyet kaptunk. ✎ 6.

AZ ÉLŐ IGE ÉVE
— 2024 —

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2024. SZEPTEMBER • 35. évf. 17-18. szám • Ára 5 lej

Generációk találkozása

Nemzedékről nemzedékre elnevezéssel a maga nemében rendhagyó találkozót szerveztek a Bihari Református Egyházkerületben 2024. június 15-én, az élő Ige éve keretében. A nőszövetség és ifjúság közös találkozójának a nagyváradi-biharpüspöki gyülekezet adott otthont.

Gyönyörű középkori, gótikus temploma és az Emmaus közösségi ház nyitott ajtaja a reggeli verőfényben már hívogatóan várta a húsz különböző gyülekezetből érkező száznegyven résztvevőt (mintegy száz felnőttet és negyven ifjút). Mindjárt az elején érezhető módon családias légkör alakult ki – köszönhető ez a LélekBand szolgálatának is. A Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium ének- és zenekara Szakács Zoltán iskolalelkész és Kövendi Éva tanárnő közreműködésével a nap folyamán végig vezetett bennünket a közös éneklésben, az istendicsőítésben.

Valamikor, nem is oly régen, megszokott volt, hogy a különböző nemzedékek egy fedél alatt éltek. Így egyik a másiktól tanulhatott, egymásra figyeltek, a gyermekeknek módjuk volt közről látni a szülők és nagyszülők példáját. Ma már a legtöbb család nem így éli életét. Egy ilyen találkozó viszont éppen arra ad lehetőséget, hogy néhány órára – a 133. zsoltár szavaival – együtt „lakozzunk”. Mert a közösség ott kezdődik, ahol különböző emberek, fiatalok és idősebbek, le tudnak ülni egymás mellé, egymásra időt szánnak. Egymást készek meghallgatni. Ha ezt meg tesszük, kiderülhet az idősek számára, hogy „ezek a mai fiatalok” nem is különböznek annyira a régiektől (azaz azoktól, akik ők maguk voltak – csak talán már elfelejtették.) A fiatalabbak pedig, ha készek meghallgatni az időseket (akiket sokszor oly könnyen figyelmen kívül hagynak), felfedezhetik, hogy mennyi mindent lehet még mindig tanulni tőlük. (Folytatás a 12. oldalon)

Bumeráng

A bumeráng arról ismeretes, hogy megfelelően eldobva visszatér a kiindulási pontra. És anélkül, hogy megszentelnénk e tárgyat, nézzük meg a Biblia bumerángjait, mert ott legalább négyféle bumeráng röpül keresve a visszautat: „Vesd kenyeredet a víz színére, és napok múltán megtalálod azt.” (Préd 11,1)

A BŰN BUMERÁNGJA

Kezdem a negatívnak tűnő bumeráanggal. Rossz cselekedeteinknek meglesznek a következményeik. Kinek hamarabb, kinek később – annak csak örülni kell, ha hamar jön, és nem nagyobb svunggal üti ki a fogunkat, mert az nagyon tud fájni. „Ne tévelyegjete: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a maga testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet” (Gal 6,7-8) – mondja Pál, és ezt egyáltalán nem fenyegetésként üzeni, hanem megfontolásra előrebocsátja.

Ha irigykedünk a másik emberre, ez a mérge ott marad bennünk és kifejti a kártékony hatását. Ha kemény szóval illetünk valakit, közöljük, hogy velünk is lehet úgy beszélni – amikor visszacsap, nagyon tud fájni. Akarva vagy akaratlanul teszünk rosszat, de ha ugyanazt kapjuk vissza, nagyon tudunk csodálkozni. Hányszor bántottunk már meg másokat gonosz szóval, érzéketlen mozdulattal, fintorral? „Van valami a levegőben” (Halott Pénz) de ez nem rak össze, hanem szétszór.

(Folytatás a 2. oldalon)

www.facebook.com/harangszo

Bumeráng

(Folytatás az 1. oldalról)

A NAGYLELKÜSÉG BUMERÁNGJA

Egyszer a jó szívem visz a sírba – mondják azok, aki megbánták, hogy jót tettek. Ezzel szemben Jézus azt mondja, hogy: „Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtétezett mértékkel adnak öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mérték, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.” (Lk 6,38) A bölcs Salamon ezzel kapcsolatosan ezt mondja: „Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön, mert ő megtéríti jótéteményét.” (Péld 19,17) Képzeld el, hogy te lapátolsz kifelé a kincstáradból, a háttérben pedig Isten lapátol vissza. Sokkal nagyobb lapátja van, mint neked, és sokkal értékesebb dolgokat kapsz vissza, mint amiket adsz.

A BIZONYSÁGTÉTEL BUMERÁNGJA

A lelki kenyér nem szárad meg, bátran szórjuk szét. Ahogy a magvető, nagylelkűséggel merjük elmondani, szétkürtölni a világnak az Isten szeretetéről és a reménységről szóló bizonyoságtételt. Nem lesz falra hányt borsó, akkor sem, ha úgy tűnik, hogy lepattan. Beszéljünk, énekeljünk róla!

Te mit dobálsz bele a körülötted levők lelkébe? Panaszáradatot, reménytelenséget, bizonytalanságot? Vagy azokat a tapasztalataidat, amikor úgy érezted, hogy az Úr csodásan működik a lelkedben? Azt, hogy bármi lesz, Isten ott lesz a jövőben is? Légy bátor bizonyoságtevő, mert Isten ezekre építi az Anyaszentegyházat.

A SZOLGÁLAT BUMERÁNGJA

A Krisztus-követés szolgálat nélkül értelmezhetetlen. Közönség és nem közösség lesz ott, ahol szolgálat nincs: „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58) Ezt azért mondja Pál apostol, mert tudja, hogy sokszor hiábavalónak érezzük a szolgálatot. El is lehet benne fáradni. De erre ad erőt az Isten, csak kérni kell. És azt is kérni kell, hogy valóban arra használjuk a tőle kapott erőt, amire ő akarja.

Bátran dobáljuk csak a világba a nagylelkűség, a bizonyoságtétel és a szolgálat bumerángjait. Lehet, hogy sok nem fog visszajönni még éltünkben, de mi az örök élet távlatában nem lehetünk szűkmarkúak. Áldást tehát minden eldobott bumerágra! Ámen!

RÁCZ ERVIN

Hűséges tanítványság

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32)

Jézus Krisztus magához hívja tizenkét tanítványát, és kiküldi őket. Így kezdődik Máté evangéliumának tizedik része, így kezdődik a mi tanítványi életünk is igazán. Azután jön a tanítás: mit csináljanak, mit ne csináljanak, hogyan viselkedjenek, mi fogja őket érni, és ebben a tanításban hangzik el ez a mondat: „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt.” Nem úgy, hogy konfirmációkor vallást teszünk Róla a gyülekezet színe előtt, hogy szüleink, keresztszüleink ígéretének eleget tegyünk, pontot téve valaminek a végére, lezárva, teljesítve a feladatot. Hanem attól kezdve minden alkalmas és alkalmatlan időben vallást téve mindenki előtt és mindenhol Jézus Krisztusról. Benne az Atya vallást tett az irántunk való végtelen szeretetéről, Ő pedig vallást tett és tesz rólunk az Atya színe előtt. Akiket a Megváltó kiválasztott, tanított és felkészített a szolgál-

atra, nem tehetnek másként. A szívükbe, a lelkükbe íródik a feltétel nélküli átadása Jézus ígéretének és annak odaélése az emberek elé a mindennapi életben, a szeretetszolgálat hatalmas területén. A Mester szolgálata a létezés értelmévé válik. Megbízónk a missziói munkában mindenkire számít, ezért mind a tizenkét tanítványt kiküldi. Ezért mindannyiunkat küld!

Azt akarja nekünk üzeni, hogy az Isten országának az ügye ezen a földön mindig mindannyiunké, az övéié, a gyülekezetenek az ügye, mindig a közösségnek az ügye. Nem egyszemélyes magánvállalkozás, hanem mindenki ügye kell hogy legyen. Mind a tizenkettő akkor és minden tanítványé ma is. Ezért mindenkinek készen kell lennie. Az Ő megváltottjainak készen kell lenniük arra, hogy tanúi legyenek, és vallást tegyenek az emberek előtt róla. Te készen állsz vallást tenni Róla? Örömmel és félelem nélkül teszed ezt? Ő most is imádkozik és közbenjár érted! Ez a drága ígérete éltesse és neveljen hűséges tanítványságra! Ámen.

NAGY ERIKA

Isten helyreállít

„Seregek URa, Istene! Állíts helyre minket! Ragyogtasd ránk arcodat, hogy megszabaduljunk!” (Zsolt 80,20)

Ha időről időre Isten nem állítana helyre minket, mi lenne velünk? Az elveszettségünkben irigység és gyilkos indulatok támadnak bennünk, mint egykor Kainban. Az ige zsinórmértéke nélkül elfajzanánk, lezüllenénk, mint Nőé idejében az emberek. Isten segítségével nélkül fogságban élnénk, mint az egyiptomi zsidók Mózes megjelenéséig. Szükségünk van arra, hogy az Úr olykor megtisztítson a vadhajásainktól, hogy az életünk ismét szép és tápláló gyümölcsöt teremjen.

„Állíts helyre minket!” Ezt a háromszavas imádságot naponta többször is el kellene mondanunk, mert lassan széthullik minden, ami igazán fontos. A családban eltávolodnak egymástól a tagok, és egyre kevesebbet tud-

nak egymásról. Sok otthonban élnek társas magányban a házastársak és a gyerekek is. A gyülekezeteink sem olyan összetartó közösségek, mint amilyennek lenniük kellene. Egy más hite által ritkán épülünk, egymás terhére nem hordozzuk, elszenvedni egymást pedig nem akarjuk. Az ilyen hitélet nem több színjátásnál. De bennünk sincs mindig minden rendben, mert időnként elhűl bennünk a szeretetet, meglankad a szolgálat, elhal a remény, csökken a bizalom, és tompul az életkedv.

Nagy szükségünk van arra, hogy Isten ránk ragyogtassa az arcát. Az ő szentségének fényénél észrevesszük, hogy mi a szemét és mi az igaz érték az életünkben. A hibákat csak úgy lehet helyrehozni, ha előbb felismerjük azokat. Kérjük az Urat, hogy munkálja ezt bennünk, és állítson helyre minket! Ámen!

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Hitélmények jelentősége

„Nézzétek meg a kezeimet és a lábaimat, hogy valóban én vagyok! Tapintsátok meg és nézzétek meg jól... Amikor pedig még mindig hitetlenkedtek örömeimben, és csodálkoztak, megkérdezte tőlük: Van itt valami ennivalótok?” (Lk 24,39–42)

Nemcsak az Istent tagadók, hanem az imádkozók közül is sokan szóvá teszik az ige értésének nehézségeit. Ez a jelenség minden embert érint, mert mindenkinek voltak és lesznek korszakai, amikor közelebb, majd távolabb érzi az üzeneteket, vagy a kínos csend beálltát érzékeli.

NEHEZEN ÉRTHETŐ ÜZENET

Beszédünk, amihez szoktunk, emberi viszonyokról, személyekről, tárgyokról, eseményekről szól. Isten igéje olyan közegekből érkezik, amely a teremtménynek idegen, éppen ezért a közölt anyag elfogadása, értelmezése bonyolult számára. Bizony el kell ismernünk, hogy Urunk szavát, amit Ő elmond, nekünk komoly készüllettel kell fogadnunk, különben marad a tudatlanság és a mellébeszélés – kínos okoskodó butasággal. Figyelembe kell vennünk néhány tény, azaz jelenséget, ami tisztázatlanul nemcsak értelmezési gondot okoz, hanem kellemetlen lelki problémát is. Krisztusról úgy beszélünk, mint Isten Fiáról, mégis emberi arca kerül előtérbe az evangéliumokban. A prédikációt igehirdetésnek nevezzük, de a szószéken egy személy igyekszik megmagyarázni egy általa kiválasztott részletet a Bibliából. A Szentírásról mint a kijelentés dokumentumáról szólunk, közben előttünk egy könyv. „Könyv”, „szónok”, „ember” – valamennyi hétköznapi elem, és valamennyi utal arra a nehezen felfogható mennyre, ami mégis életünk legértékesebb részét jelenti. Isten éppen így siet segítségünkre: a távolit közel hozza, az elvontat a mindennapira vonatkoztatja, a mennyeket a földre hívja. Mindig mindent az emberért tesz.

MEGSZÜLETIK A HIT

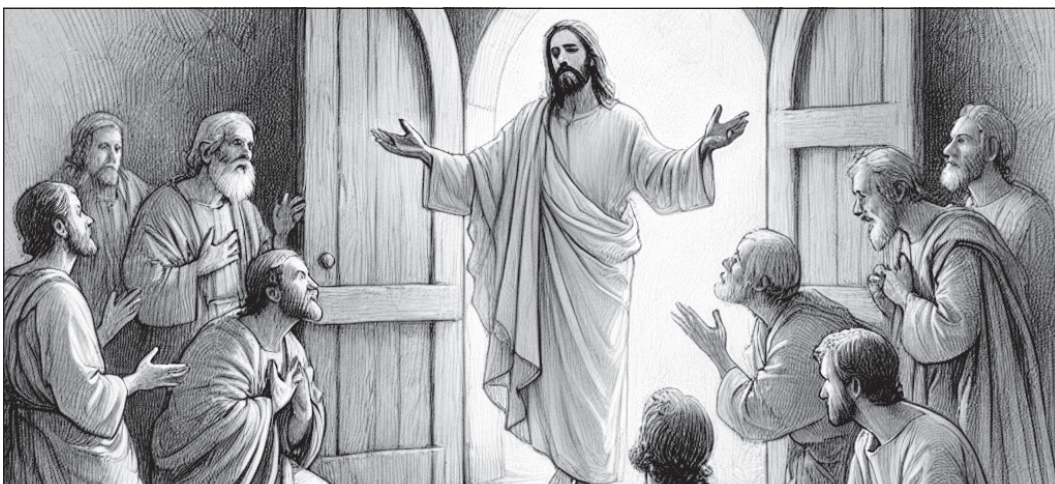
Teremtőnk szeretete a kételyek és tagadások szorításában is gondoskodik élményszerű kö-

zeledésről és érkezésről. A bevezető történet Krisztus Jézus megjelenéséről szól. Feltámadás után együtt ülnek bezárt ajtók mögött, félve, megválaszolatlan kérdésekkel, több mint valószínű mély kesergésben. A feltámadást nem értik, nem hiszik, mert földi vonatkozásban ilyen nincs. Megváltónk viszont közöttük a közepén megjelenik és megáll. Kijelenti ezzel, hogy él. Isten Fia emberként a halált megsemmisítve elmondja a maga prédikációját. Nézzétek meg, mert csak ennyit kell tennetek, és Isten csodáját látjátok. Az ész még béna, de az élmény megszületett. Tapasztalni lehet az addigi ígéreteket. Tovább lehet fejleszteni az ismeretet, megtapintható a kéz és a láb, pedig átszegezték azokat. Csendben és elkerülhetetlenül megszületik a hit. Az élményből kihátrál a kételkedés. A lelki funkciók együtt igazolják a valóságot meghatározhatatlan sorrendben, de azonos felismeréssel az értelem, az akarat, az érzélem mind a hitet támogatják. Az ismeret eddig az emberben született, mert tanult, tapasztalt, élményt szerzett, most kívülről csodaként érkezik. A tulajdonos nem azért jött feltámadottként, hogy elszámoljon, kérdőre vonjon vagy elmarasztaljon, hanem hogy örvendeztesen, boldogítson és vigasztalon.

KRISZTUSSAL EGY ASZTALNÁL

Krisztus feltámadása döbbenetes élmény, sokan kérdezik, miért nem történik ma ehhez hasonló csodaesemény, hogy pezsegjen a keresztyén élet, meglepve pogányokat, megszégyenítve a hitetleneket. A történet azon a napon befejeződik azzal, hogy a csodatanúk helyet és ennivalót adhatnak Jézus Krisztusnak. Szabadítónk közöttük és velük vacsorázott. A Krisztust követők minden úrvacsorában felfedezhetik ezt a felemelő, soha el nem múló élményt. Krisztus meghív, és kifogyhatatlan kenyérrel kínál. Megtartja életemet és egészségemet, és készülhetek megint találkozni Vele. Ezekben a csendes csodákban ott van a keresztyén élet nyugalma, biztonsága, a mindennapra félretett reményélmény.

CSÚRY ISTVÁN

Te találtál rám a kereszttövénben

Atyám...

Vágyom arra a teljes tüdőt megtöltő lélegzetvételre, amelynek minden eleméből Téged szívhatlak magamba. Abban benne lenne mennydörgő hatalmad, szülői gondoskodásod, végtelen szereteted; és ez csak áradna belőlem, és éreznék az emberek, hogy jó szolgáló vagyok. De az idő tornyot épített sziklából a mellkasomra. Az egykor friss levegő már annyi mindennel megtelt, számtalan adalék szennyezte be: monotonitás, csalódottság, félelem, viszolygás.

Nehéz indulni, nehéz szóra nyitni a szám; de tudom, hogy él bennem egy folyamatosan mozgó gépezet, és tudom, hogy van egy nem pihenő Alkotóm. Így levegő után kapkodok. Kérem, hogy emelj a felszínre, de most egyedül vagyok. Te hol vagy? Hol van a kiindulási pont, ahol rád találok? Hol van az a bátor, tenni bármikor kész hit, amit belém oltottál?

Keresésemben egy korhadtszlop-hoz értem. Durva faragású. Azt hiszem, gyorsan kellett elkészítsék... Megpihenem árnyékában. Percek után vettem észre csak, hogy keresztt az; imádkozni kezdtem, hátha meghalod gyenge hangozom. „Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.” Szoktattam szívemet a csendhez, de nagyon nehéz.

Tékozló voltomban valaki hozzám lépett, valaki kézen fogott, szemembe nézett. És végre láthattam a hatalmat, érezhettem a gondoskodást, a szeretetet. Végül is, mégis Te találtál rám a kereszttövénben. Annak árnyékából figyeltél. Onnan már nem látszott menekülésem, tagadásom, nem látszottak vétkeim. Krisztusom kereszttjének árnyékában, tárt karokkal vártál haza. Kisimultak tekintetemet terhelő vétkeim.

Krisztusom, légy tiszta levegő, friss forrás, hogy méltó legyek, hadd lássák az emberek, hogy mindennek ellenére jó szolgáló vagyok. Ámen.

KÁNYA RÉKA

Bezzeg régen...

Sokszor hallottam már hívő emberektől, hogy bezzeg a bibliai időkben mennyi csodája volt Istennek, mennyi megtapasztalása az istenfő embernek, de ma hallgat az Isten, ma nincsenek csodák, hitélmények. Több mint harminc évvel a rendszerváltás után is szembetalálkozik az ember a kommunista magvetés hajtásaival. Azaz hogy a hit nem ér semmit, Isten nem is létezik, az ima hasztalan, s aki hisz a mai felvilágosult világban, az minimum bolond ember. Talán valóban úgy van, hogy a hittapasztalatok hiánya erősíti fel ezeket a gondolatokat?

A bibliai időkben könnyebb volt hinni, hiszen a bizonyságok fellege vette körül a hívőket – mondják. Valóban így volt ez? Szerintem nekik is meg kellett harcolniuk a külső és belső kételkedéssel, hitetlenséggel, elbizonytalanodásokkal.

BIBLIAI PÉLDÁK

Nézzük csak Ábrahámot, a hit atyját: Isten kihívja a családjá köréből, a biztonságos kötetlekből, s olyan földre vezet, ahol nem járt, nincsenek kapcsolatai, mai szóval élve csak úgy lóg a levegőben. Ma úgy tűnik, hogy könnyen ment ez: Isten szólt, s Ábrahám pakolt. Pedig minden bizonnyal megvolt a harc belül: valóban Isten szólt, nem csak az elme játéka volt? mi vár rám ott? mi lesz a családommal? És még sok más kérdés kavargott Ábrahámban, éppen úgy, mint mikor Izsákkal megy a Mórija-hegyére. Isten szólt hozzá, tapasztalta az Úr beszédét, de megvolt a lelki harca neki is. S azért lett a hit hőse, mert minden kételkedés és vívódás ellenére hitt az Úrnak. De ez nem volt egyszerű – látjuk kalandjából is a fáraó udvarában, ahol be akar „segíteni” Istennek, s azt hazudja, hogy Sára a húga, s nem a felesége, vagy mikor Sára szolgálójától igyekszik a fiúörököszt „beszerzeni”. Szóval neki is voltak megingásai, pedig az Úr beszélt vele, Isten barátja volt.

Vagy ott van Mózes, akiről azt olvassuk „Az Úr pedig színről színre beszélt Mózes-szel, ahogy az egyik ember beszél a másikkal” (2Móz 33,11a), más helyen pedig „Nem is támadt többé Izráelben Mózeshez hasonló próféta, akivel szemtől szemben érintkezett volna az Úr.” (5Móz 34,10) Azonban azt is tudjuk, hogy az égő, de el nem hamvadó csipkebokornál újabb és újabb jelet kér, s bizony később is voltak megingásai, botlásai, aminek következtében ezt olvassuk a Szentírás lapjain: „Mert Izráel fiaival együtt ti is hűtlenek voltatok... Megláthatod ugyan közlő az a földet, de nem mehatsz be arra a földre, amelyet Izráel fiainak adok.” (5Móz 32,51–52) Pedig Mózesnek volt bőven hittapasztalata, mégsem ment a keskeny úton való járás olyan simán neki.

Péter hatalmas dolgokat láthatott és élhetett át Jézus mellett, még a vízre is kiléphetett és járt rajta, de egyszer csak süllyedni kezdett az edzett halász, mint egy szikla. Valljuk be őszintén, sokszor úgy gondolkodunk mi is, mint Tamás: „Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.” (Jn 20,25) Ha nem foghatom meg, ha nem tapasztalom, akkor... Azt várjuk a hittapasztalattól, hogy hitet adjon, pedig az nem a megvetés, hanem a megerősítés. Hittapasztalathoz szükség van hitre, mely megtapasztalja: „Aki hisz őbenne, nem szégyenül meg.” (Róm 10,11)

Ezt látjuk Péternél is, hisz és vízen jár, elbizonytalanodik, kicsinyhitű lesz és süllyedni kezd. Ott van a hit a vér folyásos asszonyánál is, aki hisz, ezért megérinti Jézus ruhája szélét, és tapasztalja a gyógyulást. Hisz a római százados is (Jézus mondja róla: senki-ben nem találtam ilyen nagy hitet Izráelben – Mt 8,10), hiszi, hogy Jézus egyetlen szava elég szolgálja gyógyulásához, s meg is tapasztalja még abban az órában.

MA KÖNNYEBB

Hittapasztalat virága a hit talaján nyílik, s ne gondoljuk, hogy a régi korok emberének több hitélménye volt, mint nekünk. Könnyebb azt mondani, hogy bezzeg akkoriban, mint széjjelnézni a mában. Pedig ma sokkal könnyebb ámulatba esni Isten teremtő nagyságán vagy gondviselésén, mikor a tudomány annyi mindent élénk tár. Ma könnyebb olvasni Isten szavát, amikor csak le kell venni a polcra, vagy egy klikkelés, és máris olvashatjuk. Ma könnyebb az életünk, mint száz

évvel ezelőtt, amikor nem volt még internet, házi kütyük, gyors utazások, okostelefonok, villany és még sok-sok modern csoda. Ma könnyebb az életünk, mint a kommunizmus idején, mert szabadabban élhetjük meg hitünket és mindennapjainkat. És folytathatnánk még a sort.

Ne mondjuk, hogy régen könnyebb volt, nem tudjuk, mit beszélünk. Ezek csak belénk ivódott szlogenek. Erre jöttünk rá nemrég egy ifi bibliaórán is, mikor az imádságról beszélgettünk, s az egyik kérdésre az volt a többségi válasz, hogy mindig távolinak érezzük Istent, a másokra pedig az, hogy gyakran meghallgatja kérésünket. S leírva, kimondva, rá kellett döbbszennünk, hogy a kettő kizárja egymást, mert vagy távol van, vagy itt van, hogy segítsen. Miből fakadt ez az ellentét? A belénk csepegtetett szlogenekből: Isten nincs, távoli, nem hallgat meg, az ima csak a plafonig jut. S ebből születik a panasz, hogy ma már nincs is hittapasztalat, hogy Isten nagyon-nagyon távol van tőlem. De ha elgondolkodunk azon, hogy hány-szor hallgatta meg imám, akkor a válasz: gyakran. Vagyis mégiscsak megtapasztalom, hogy itt van velem, meghallgat engem.

Nemcsak a bibliai embereknek voltak hitélményeik, neked is vannak, s most szándékosan nem írok példát, nem könnyítem meg a dolgod, hanem vedd a fáradságot, csukd be a szemed és gondold végig, hogy ma, hogy tegnap, hogy a héten miben és hány-szor tapasztaltad meg Isten szeretetét az életedben! Ma is van hittapasztalat bőven, csak átsiklunk felette, mert könnyebb azt mondani, hogy bezzeg a régi időkben könnyű volt hinni, mint a jelenben hittel és nyitott szemmel járni és kelni.

Gyümölcstermő hittapasztalat

Vajon a mi életünk, tanítványi, gyülekezeti életünk milyen gyümölcsöket terem? Tövist, bogáncsot, vagy szőlőt és fügét? Vajon milyen az életünk? Gyümölcstermő fa, amely roskadozik, és lehet, ága, levele kevesebb van, vagy túlbujánzó, terebélyes fa, amelynek ágai között nem lehet gyümölcsöt találni? Szép, de nem tölti be a szolgálatát.

Van két kivibokrunk. Néhány évvel ezelőtt ültettem őket, mert a gyermek szereti a kivit. Felbuzdultam ismerőseim jó példáján, akiknek már termő kivilugasuk van, megtetszetek a külföldi utak során látott példák, így eldöntöttem: én is ültetek. Hamar rájöttem, ahhoz, hogy bőséges legyen a termés, nem elég egy bokrot ültetni, párban kell vásárolni, hisz van hím- és nőivarú bokor, porzó és termő, és így várható gazdag termés. Sokan kétkedve fogadták: kivit, nálunk? Nem fagy el? Lesz belőle valami? De nem fagyott el, szépen növekszik, az eddigi nálam ismert kártevője csak a kecske volt, amelyik az egyik bokrot, épp a termőt, kétszer is visszametszette. Lassabban is fejlődött ez az oldal, később is kezdett virágozni, de idén már van rajta két tojás nagyságú kivi. Minden nap megnézem, megvannak-e még, fejlődnek-e, és kíváncsian várom az eredményt: milyen lesz? Lehet, majd kicsi lesz és savanyú, de a mienk.

A nagy kérdésem mindig az volt: hogyan is metsszem? Mert a harmadéves vesszők teremnek, s mindenhol azt írják, körültekintően kell metszeni. De ezt igazából nem értettem. Aztán a nyáron láttam egy szépen metszett kivilugast. Nem volt úgy elfutva, mint az enyém, szépen a vashoz és a huzalhoz igazítva, és termés is volt rajta.

Érdekes a kivi. Először nem ismertem fel, mi az a hatalmas bokor, aminek szép nagy, kerek, szőrös levelei vannak. Egy külföldi plébánia bejárata előtt ültünk le pihenni a családdal, ott volt felfuttatva a bejárat fölé. Csak jobban szemügyre véve és a fürtökben álló gyümölcsöket felismerve jöttem rá, ez kivi. Hát akkor ilyen! Beszélhetek róla, én addig csak dobozban láttam a bevásárlóközpontok polcán. Az eredeti termőhelyén sosem. De a gyümölcsről felismertem.

GYÜMÖLCSEIKRŐL ISMERITEK MEG ŐKET

A Máté evangéliumában Jézus a hamis prófétákról tanít, és kétszer is elhangzik a fenti idézet: gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Vannak mutatós fák, amelyek sohasem teremnek.

Sok ilyen étellel találkozunk. Nemcsak az egyházban, a gyülekezetben, de szerte a világban is. Hogy megvan a jól felépített, jól eladható reklám, és elsőre talán jónak is tűnik az egész. Jól el tudják adni magu-

kat emberek. És aztán meglátod, amint jobban megismered, hogy bizony, a tartalom hiányzik. Sok élet manapság egy szépen feldíszített, felmasnizott dobozhoz hasonlít, amelyben nincs semmi. Esetleg sok-sok újságpapír, vagy limlom, amit egy élet során összegyűjtünk, de igazából hasznavehetetlenek.

Emberekkel beszélgetve, gyülekezeti alkalmakon résztvevőként sokszor találkoztam olyanokkal, akik bátran tudtak beszélni a hitükről. Ritka volt az az alkalom, amikor az adott életet, amely az ember mögött volt, meg is tudtam ismerni. Ilyenkor mindig kétértelmű ez a megismerés és felismerés. Vagy megbizonyosodsz, hogy az adott életben az a találkozás Jézussal, az a megtérés őszinte és egy életre szóló volt, vagy úgy vagy vele, hogy talán újra meg kellene próbálni Jézusra találni.

NIKODÉMUS

Őszintén, az igazi, mély beszélgetések és megtérés-élmények bennem sosem nagy közösségekhez kötődnek, hanem bensőséges, csendes beszélgetésekhez. Amikor a nikodémusi találkozás csendjében tudnak életek megnyílni és elmondani, hogyan is találkoztak abban a kritikus pillanatban Megváltójukkal, amikor a lelküket roskadozva vitték. Vagy egy-egy rövid üzenetben, amikor el tudják mondani: volt olyan pillanat, hogy nagyon haragudtam az Istenre, de aztán eljött a pillanat, amikor megváltozott minden, és rájöttem, másként intézte az utamat. Ezek

sosem tízezres közönség előtt elhangzó történetek. Csak ketten-hárman vagyunk, abban a bensőséges minimumban éljük ezt meg, amelyről Jézus beszélt.

És aztán látom a gyümölcsöket a gyülekezetben. Mert ezek az életek gyümölcsöt teremnek. Mindenki más és másfélét, más és más mennyiségben. Mert ez így kedves a Gazdának.

És aztán látok sokszor terebélyes fákat, tele kövér levelekkel, csattannak ki az egészségtől – de nincs rajtuk gyümölcs. Szép, de nem értem a lényegét. És jövőre meg aztán sincs rajta gyümölcs. Hiába ad a Gazda újabb és újabb lehetőségeket.

Mert nem terem minden fa egyformán. Van néhány egészen öreg almafa a templom mellett, azok csak két évente teremnek gyümölcsöt. De akkor roskadásig vannak! De ami sosem terem, és az ember újra meg újra esélyt ad, és beoltja, és megmetszi, és akkor sem terem – egy idő után elfogy a türelme. Van olyan gyümölcsfánk, amit az előttem évtizedekkel szolgálók ültettek. Nagyon öreg fák. De teremnek. Mert nem a kor kérdése a gyümölcstermés. Attól függ, a Gazda ad-e még időt a termésre. Magadra ismersz? Sokszor érzem úgy, talán te is látod magadon, hogy néha túlbujánzik az életünk. Olyankor a Gazda fogja a metszőollót, és jól elengedi. Mennyire tud fájni! Míg meg nem érted, Ő csak termőre metszett! Megszabadított sok-sok felesleges ágtól, ami elvonja az energiát a gyümölcsök elől.

A kivibokromat is meg fogom metszeni tavasszal. Nagyon elszaladt már. Nagyon ráhagytam. Hadd teremjen! Hadd ismerjem meg a gyümölcséről.

A KREDENC

Ki az, aki ne ámulna el egy gyönyörű konyhán? Csodaszép, karcmentes szekrény, LED-es világítás, minden edény ép és gyönyörű. De amikor keresel benne valamit, amiben egy tojást megfőzhetnél, nem biztos, hogy találsz. A rengeteg formatervezett holmi közül hiányzik az a kis edényke, ami épp jó lenne. Sokszor elcsodálkozom nagyanyám kredencén. Minden elfért benne, amire szükség volt. Valahogy így van a hittel is, a megélt vallásossággal az ember: annyi lehetőségünk van, hogy azt sem tudjuk, merre kapjuk a fejünket! Programok, lehetőségek, áhítatos könyvek és csatornák, hivatásos bizonygatók – de a csend, amiben oda tudnál állni Istened elé, megvan még? Az a piciny szoba, amiben csendben lehetnél? Magadnak bizonyosságot tudsz tenni róla? Mert a személyes bizonyoságtétel abból a zoltáros csendből kell kinőjön, ahol először te bizonyosodsz meg a magad hite felől.

Küzdelmes templomépítés

Kedves olvasó!

Biztos vagyok benne, hogy értesült már a hadadi templom építéséről, hiszen az egyházkerületünk mindegyik gyülekezetének elküldtük a támogatáskérésünket. Tizenöt év reménytelen küzdelem után sikerült elkezdeni az építkezést. Elmesélem e munka lelki hátterét, és ezúton is megköszönöm a sok anyagi és lelki támogatást, amelyet kaptunk.

A templomépítés történetének elmesélését nem az első tervek elkészítésével kezdem, hanem visszamennék az 1990-es évek végére, amikor a Szent László korabeli hadadi templom meghasadt. A gyülekezetünk addig pontosan olyan volt, mint az összes tövisháti gyülekezet, szerette az egyházát, Istenét s a templomát, szeretett istentiszteletre járni, és közben élte a hétköznapjait. A templomon egyszer csak keletkezett egy hasadás, azt kijavították, de a hasadás újra megjelent, így elkezdődött egy évtizednyi kutatómunka, talajfúrás és újjáépítés, s ez idő alatt a gyülekezet nem tarthatta az istentiszteletet a templomban.

1999–2009 között az istentiszteletek helyszíne többször változott, közben a templomot hiába próbálták megmenteni, egyre jobban süllyedt, és lassan, folyamatosan fogyatkozott a remény, hogy a templomban valaha lehet még istentiszteletet tartani. A gyülekezet épületről épületre, kastélyról kastélyra vándorolt, mert vagy megcsúszott az épület, ahol az istentiszteletet tartották, vagy tulajdonost váltott egyik kastély, és tovább kellett menni. Ezek az évek mély nyomot hagytak az emberekben. Sok vitát, elégedetlenséget szült a helyzet, a gyülekezeti élet követte a templom sorsát, elkezdett a mélybe, a reménytelenségbe süllyedni.

A LELKI ÉPÍTKEZÉS KEZDETE

2009-ben vettem át a gyülekezetet, körülbelül 500 reformátust tartottunk számon akkor, és az istentiszteleteken találkoztam 10-15 emberrel vasárnaponként. Innen kezdtünk építkezni, de akkor még csak lelki téren, ugyanis a templomépítés elkezdéséig sok időnek kellett eltelnie. Annyit tudtunk megállapítani, hogy a régi templom menthetetlen, mert megállíthatatlanul süllyed.

Ifjú energiával, lendülettel szorgalmasan látogattam a családokat, próbáltam reményt adni és megerősíteni a gyülekezeti tagok hitét is. A Degenfeld-kastélyban, ahol az istentiszteleteket tartottuk, sokféle rendezvényt szerveztünk nyaranta, ezekbe bevontam a gyülekezeti tagokat is, és habár a templom nem, de a lelki ház elkezdett épülni.

Akkor még nem tudtam, hogy a templomépítésre több mint egy évtizedet várni

kell. Jó az, ha nem tudjuk előre a dolgokat, mert így tovább él a remény.

AZ ELSŐ TERVEK

2010-ben elkészítettünk egy templomtervet, azt hittem, hogy minden zökkenőmentesen fog menni. Addig úgy is volt, amíg nem találkoztam a műemlékvédelmi hatósággal. Az építendő templom telke a műemlékvédelmi övezetben volt, így ettől a hatóságtól is engedélyt kellett kérni, de azt teljes egészében megtagadta. Csak akkor fogadta volna el a tervünket, ha újrarajzoltatjuk, és szélesebbre vesszük az épületet, ezt viszont nem tudtuk megvalósítani, mert a szomszéd telek nem volt eladó, ugyanis lakott volt.

Elkeseredtünk, de nem adtuk fel. Keresztünk másik telket, a lehető legtöbb szakértő segítségével találtunk is egyet, készítettünk egy új tervet, de tévedett a tervező, mert a talajfúrás dossziéját nem olvasta el alaposan, csak amikor a terv már készen volt. Abban ugyanis annyira költséges feltételeket szabtak, hogy az építkezésről ismét le kellett mondanunk.

Ekkor már lelkileg összetörtem, és mélypontra kerültem. Nem értettem, miért történhetett meg velünk ez ismét. Fontolgattam, hogy gyülekezetet váltok, mert azt gondoltam, hogy Isten valamiért nem engedi nekem azt, hogy az én lelkési munkám idején megépüljön a templom. El is mondtam a gyülekezetnek, hogy lehetséges, hogy valaki másnak kell majd felépítenie a templomot, mert nekem nem engedi Isten, de a gyülekezet bizalma bennem töretlen volt. Lassan

rájöttem, hogy itt csak az én hitem gyengült meg. Lehet, hogy ez csak próba. Így telt el mintegy nyolc év, amikor egyáltalán nem láttam a lehetőséget arra, hogy valaha lesz templomunk.

ÉBREDŐ REMÉNY

Körülbelül három évvel ezelőtt úgy tűnt, hogy ismét van remény. Ott, ahova először terveztünk, eladóvá vált a szomszéd ház, és sikerült támogatást szerezni a megvásárlására. Ekkor rá kellett jönnöm, hogy mire én lendületbe jöttem, a gyülekezet már elveszítette a reményt, hogy templom épülhet, így viszont nagyon nehéz lett az új, a harmadik kezdet. Elindult a terveztetés. Két hónap alatt össze kellett gyűjteni a pénzt a tervekre.

Másfél hónap alatt a hadadiak és az elszármazottak összeadták a terveztetésre a pénzt, és kezdtünk mindent előlről. De ez most más volt. A tervezőnk kijárta az engedélyeket, így megtörtént az, amire nem volt eddig példa: a kezemben volt egy engedélyezett templom terve. A boldogságom addig tartott, míg kiszámították nekünk a költségeket, és szembesültünk azzal, hogy ide három és fél millió lej kell. A mosoly az arcunkra fagyott, de nem hagyták, hogy túl sokáig keseregjünk, mert a püspökség meghirdette a gyűjtést egyházkerület-szerte, segítettek a pályázatokban, mi itthon és az elszármazottak körében hirdettünk gyűjtést, majd gondoltunk egy merészet, és elkezdtük az építkezést 200 ezer lejjel, úgy, hogy tudtuk, mire az alagsor kész lesz, nekünk 1 millió lej fog kelleni. Előfordult, hogy nem tudtam aludni sem, de hittem, hogy ha idáig eljutottunk, akkor itt már nem állhatunk meg.

És akkor elkezdtek gyűlni az adományok, csak küldték, és csak küldték mindenhol. Tavalý azt kértem az Úrtól, hogy öntsük be az alapot és készítsük el az alagsort. Isten válaszolt a nyitott szívű adományozókon keresztül: elértük azt, hogy idén tető alatt lesz a templomunk. Hogy mit gondolunk erről? A gyülekezeti tagok egy része minden vasárnap délután felsétál a templomhoz és nézi a változást. Várjuk, hogy elkészüljön. Közben pedig folyamatosan gyűjtünk. Mindenki részt vesz benne így vagy úgy.

Megvallom őszintén, minden nap megnézem az épülő templomot, de még mindig nehezen hiszem, amit látok. Annyi éven át hallottam újra és újra azt, hogy valamiért nem lehet, hogy most idő kell elhinnem azt, amit az Isten adott. Isten többet adott, mint amit kértem. Hiszünk benne, hogy nemso-kára szólni fog templomunkban az istentisztelet.

Imádkozzanak az ügyünkért a továbbiakban is!

„LESZNEK KETTEN EGY TESTTÉ”

Mit tanít a Szentírás a házasságról?

Bibliai útmutató házasságra készülőknek és házasoknak

Fontos döntés, hogy ki legyen a párom. De a legfontosabb döntés, hogy ki vezeti az életemet. Egy tréfás kedvű buszvezető vaknak álcázta magát, fekete szemüveget vett fel és úgy ült a volánhoz. Elképzelhetjük, hogy mi volt az utasok reakciója: mindenki azon nyomban leszállt a buszról.

A házasság egy életre szóló utazás, és nem mindegy, hogy ki ül mellettem, és ki ül a volánnál: ki a házastársam, és ki vezeti az életünket. Azt kívánom, hogy mindannyiunk életében előzze meg a fontos döntéseket, amilyen a párválasztás is, az élet legfontosabb döntése: a Jézus Krisztus melletti döntés, hogy ő vezesse az életünket!

Vizsgáljuk meg, mit tanít a Szentírás a házasságkötés előtti hűségről, a házasságról, a válásról, és hogyan ápoljuk és védjük a házasságunkat!

MIT TANÍT A BIBLIA A HÁZASSÁGKÖTÉS ELŐTTI HŰSÉGRŐL?

Házasság előtti hűség!? Hát nemcsak az eljegyzés vagy az esküvő után kell hűséges legyek a páromhoz, hanem már előtte is? De hogyan legyek hűséges hozzá, ha még azt sem tudom, ki lesz a társam? Mit tanít erről Jézus?

A Szentírás a házasság előtti és a házasságon kívüli nemi kapcsolatot tiltja, és azt tekinti paráználkodásnak. A Jézus korabeli írástudók és farizeusok a „Ne paráználkodj!” (2Móz 20,14) tiltást csak a tetterre, a konkrét házasságtörésre vonatkoztatták.

Jézus tanítása szerint a „ne paráználkodj” parancs nemcsak a tetterre, hanem a vágybeli pillantásra és képzelgésre is vonatkozik. Nemcsak a konkrét házasságtöréssel vétkezünk, hanem a parázna gondolat és vágy is bűn. (vö. Mt 5,28) Az még nem házasságtörés, ha valaki férfiként ránéz egy nőre, vagy fordítva, csak ha kívánsággal néz rá, mintha az övé lenne, holott nem az. A tizedik parancsolat is megerősíti ezt: „Ne kívánd felebarátod feleségét...” (5Móz 5,21) Tehát ahogyan gondolatban gyilkolhatunk, ugyanúgy paráználkodhatunk. Ügyeljünk, hogy ne tegyük!

Egyértelmű, hogy mindenki a saját házastársára „tekinthet kívánsággal”, csak a máséra nem. Továbbá a „ne paráználkodj” tiltás nemcsak a férfiakra vonatkozik, hanem a nőkre is, és nemcsak a házasokra, hanem az egyedülállókra is: a nőtlenekekre, hajadonokra és özvegyekre. Isten teremtsi rendje szerint mindenki csak a saját házastársával élhet nemi életet gondolatban és valóságban. Aki nem a házastársával teszi, az „paráznaságot követ el vele”, a paráznák és a házasságtörők pedig nem öröklük Isten országát. (vö. Ef 5,5; 1Kor 6,9–10; Jel 22,14–15)

Kedves házasságkötés előtt álló fiatalok! Milyen pohárból isztok szívesebben? Ugye nem abból, amiből előtte többen is ittak már, és körbenyalogatták a szélét? Ugye nem. Hanem inkább abból, amit tisztán, érintetlenül hagytak, éppen nektek elkészítve és félretéve? Hát ilyen „poharat”, fiút vagy lányt keressetek, és ti is ilyen „poharak”, társak legyetek!

A MESTER AJÁNLÁSAI

Jézus a következőket ajánlja a mindenkori tanítványainak: „Ha a jobb szemed visz bűnre, vágd ki, és vedd el magadtól, mert jobb neked, ha egy testrészed vész el, mint ha egész tested vettetik a gyehegnára.” (Mt 5,29) Vagyis ha a látvány visz kísértésbe, akkor akarattal ne nézzünk olyan képeket vagy filmeket, és ne látogassunk olyan helyeket, ahol a látnivaló parázna gondolatokat és vágyakat ébreszt bennünk. Tegyük magunkat „vakká”, ne legyen szemünk ezek meglátására. „Ha pedig jobb kezéd visz bűnre – folytatja Jézus –, vágd le, és vedd el magadtól, mert jobb neked, ha egy testrészed vész el, mint ha egész tested vettetik a gyehegnára.” (Mt 5,30) Vagyis ha egy bizonyos tett visz kísértésbe, akkor inkább ne gyakoroljuk. Tegyük magunkat „cselekvésképtelenné”, ne legyen kezünk ezek megtételére.

EGY VALÓS ESET

Egy lelkigondozói beszélgetésben egy édesapa a következőket mesélte a lányáról, akinek elkezdett udvarolni valaki. A fiú rövidesen választás elé állította: vagy odaadja neki a testét (paráználkodni egyébként azt jelenti: a testünket áruba bocsátani, eladni valamiért), vagy otthagyja őt. A lány az előbbi választotta. Akkor megint választhatott: fogamzásgátló hormonokkal megzavarja fiatal szervezete harmóniáját, vagy vállalja a terhesség kockázatát. Az utóbbi történt. Megint két választása volt: megszüli a gyermekét, vagy elvéteti. A többség az utóbbit szokta választani. Ő is ezt tette. Ismét két lehetősége volt: az abortusz miatt csak lelkileg sérül meg egy egész életre, vagy testileg, egészségileg is. Ő egészségileg is sérült. Később újra választhatott: beletörődik abba, hogy a korábbi abortusz miatt nem lehet gyermeke, vagy vállal mindenféle kezelést. Az utóbbit választotta. Ikerterhesség lett, a magzatok koraszülötten jöttek világra. Az orvosoknak az egyiket sikerült életben tartani, viszont ő is súlyosan fogyatékos maradt.

Kedves házasságkötés előtt álló fiatalok! Ez a megtörtént eset arra hívja fel a figyelmet, hogy mindez csak úgy előzhető meg, ha már a legelején mertek bízni Istenben és ragaszkodni ahhoz, amit ő ígében kijelentett, a javunkra. Ha mertek bátran nemet mondani a bűnre: a házasság előtti hűtlenségre, a paráznaságra, és határozottan igent mondani Isten akaratára: a házasság előtti hűségre a jövőbeli párothoz, akit talán még nem is ismertek, de Isten ismeri.

BOGYA MIKLÓS

„URAM, TARTS MEG ENGEM!”

Istentől kapott drága ajándékunk: az élet

Tele van az életünk merüléseink történeteivel. A legtöbbször váratlanul érkezik a nagy szélvihar, amely egy pillanat alatt felforgatja az addigi nyugodt mindennapjainkat. Könynyű volt Jézus felé lépdetni a szélcsendben, a mozdulatlan víztükör tetején. Aztán hirtelen lecsap ránk a bömbölő fergeteg és tönkretesz mindent. Jegyzetekbe foglalt gondolatok merüléseinkről, a süllyedő életéről, amelyben ugyanaz a reménységünk, mint a szélcsend alatt...

KÉT HÉTTTEL KÉSŐBB...

Amikorra megérkeztünk, őt már rendszerint sokan vették körül. Ha pedig késett, akkor is úgy vonult be, mint egy győztes lovag.

Igazi showman volt. Humorával maga köré gyűjtötte az embereket. A megfáradt várakozókat, akik alig várták, hogy a munka, az otthoni teendők, és ki tudja, még mi minden után végre nevéssenek egy kicsit.

Ilyenkor szinte várakozva néztünk rá, füleltük szavait. Ő pedig tette a dolgát: nevetetett.

Időnként ő is beállt táncolni, élvezte a mozgást, a ritmust, a dallamokat. Ezt az egyórányi szünetet, ami megállást jelentett számára a folyamatos napi hajításban. Amíg a lánykája táncolt, ő kávéval és cigarettával a kezében megpihent.

Soha nem láttam egyedül.

Csak egyszer. Két héttel korábban, egy strandon. Persze az is lehet, az ember utólag csak bebeszéli magának mindezt, de fáradtnak tűnt, talán még gondterheltnak is. És talán életében először magányosnak. S míg ezt írom, fejemben elindulnak a jól ismert szavak és nyomukban a dallam: „Fáradtnak tűnsz, mintha nem a régi volnál”...

Hol itt, hol ott pillantottam meg a medence körül, amint két gyermeket felügyelt. Később, az étteremben időzve láttam, hogy elhalad az egyik épület felé. Olyan volt ez a jelenet, mintha soha nem akarna véget érni. Mint egy lassított felvétel. Ment, lassan, némán, egyedül. Aztán már csak a hátát láttam.

Lassan haladt, mint egy megfáradt öregember. Valahogy olyan szürreális volt ez az egész, pedig nem történt semmi különös, semmi szokatlan, csak valaki, egy ismerős bandukolt a strand sétányán...

Elhessegettem baljós érzéseimet. Arra gondoltam, nincs itt semmi baj. Nemsokára itt az ősz, s akkor újra hétről hétre találkozunk, és cinkosan összevetünk, mint két összeesküvő.

Két hét múlva jött a halálhíre. Negyvenhárom éves volt.

Így mennek el, egyre többen. Fiatalon, megfáradtan. Egy hajtós élet valamelyik

vératlan pillanatában. Nincs búcsú, nincs lassítás, nincs felkészülés, csak váratlan öszszecsuklás van, és onnantól kezdve egy élet örökre múlt időben írandó. A születés évszáma mellé odaférkőzik egy másik évszám, ami lezár mindent.

Elfogyunk, mint a gyertyaszál. Gyakran megrebeg a fényünk, ami azt jelzi, olyan korban élünk, amiben túlvállaljuk magunkat. Közben pedig kifolyik ujjaink közül az élet. Elmúlik, és mi már hiába kapkodunk kétségbeesetten, páni félelemmel a lepergő homokszemek után, mert semmink sem marad. Még az életünk sem.

Rebegő fényünk, elmúló életünk egyetlen biztos pontja az, aki életet adott számunkra és Krisztusban életet ad az elmúlás után is. Csak így tudunk szemébe nézni a halálnak. Tudva, hogy Isten vár minket.

„Mivé legyek most nélkülöd?

Hová megyek így nélkülöd?

Te meg csak ülsz, fáradtnak tűnsz,

Tovább szép ígéretek, nélkülük én hová legyek?”

TE DRÁGA ÉLET

Maria, az alig negyvenéves bukaresti édesanya tragikus haláláról olvastam nemrég, aki éppen egy éve veszítette el huszonéves fiúgyermekét. Az egyetemista fiatalember egy úszni nem tudó barátját próbálta kimenteni a háborgó tengerből. Mindkettőjüket elragadták a habok. Maria gyermekének holtteste azóta sem került elő.

Az édesanya menthetetlenül összeropant. Az azóta eltelt esztendő minden pillanatában elveszett gyermekére gondolt, akinek a végtisztességet sem adhatta meg. Mariából lassan elfogyott az élet és az élni

akarás. Az orvosok tehetetlenek voltak, a nő szervezete feladta a küzdelmet.

Újra és újra rádöbbenünk, hogy a nyárnak megvannak a tragikus árnyoldalai is. Hétről hétre közlekedési balesetekről, vízbe fulladásokról, felhevülés okozta halálesetekről kapunk hírt, akár még a saját nyaralásunk ideje alatt is. És ez mind azt jelzi, hogy elég egyetlen pillanat is az élet elvesztéséhez.

Ami darabokra töri az önfeledt, meghitt pillanatokat. Fálnak zúzza a túlélőket, mert nem marad számukra más, csak a Jóttól látott nyomorúság. Mariát szerető család vette körül, elvesztett fián kívül volt még két leánygyermek, férje és segítő nagyszülők. De a csapás olyan hatalmas volt, a zuhanás olyan mély, amiből képtelen volt talpra állni. A földi lét már kín volt számára, minden újabb pillanatával. Titok számunkra egy emberi lélek rejtelve...

Vajon mi marad nekünk ilyenkor, közeleiek és távoliak tragédiáit látva? Ugyanaz, mint a saját életünk nyomorúságaiban. Az Istenhez forduló ima. A mélységből is. Várva a gyógyító pillanatot, melyben megélhetjük az Úr csöndes és váratlan ölelését (Ady).

Áldozatot hozott értünk az Isten, hogy a hit bizonyossága által kinyíljon a szívünkben a boldog feltámadás reménysége. Maria ebben a földi létben már nem talált megnyugvást és gyógyírt. Csak bizakodhatunk, hogy meglelte az Úr kebelén; ott, ahol már semmi sem fáj...

Elég egy tragikus pillanat, és az élet véget ér... Minden baleset és tragédia erről tanúskodik. Manapság mintha jobban kockára tennénk az életünket. Mintha kevésbé jellemzene minket az élet féltése, mint évtizedekkel ezelőtt.

Merre tart a keresztyénség?

Kedves olvasó! Most, ha velem tartasz, tekintünk először a nyugati világba, megnézzük azt az oldalt, amit és ahogyan látni kell, utána pedig benézünk a belső szobánkba, és szétnézzük a saját házunk táján. Ugyanis igazából ott kell nekünk sepregetni.

Ezelőtt húsz évvel hallottam arról először, hogy Nyugat-Európában bezártak templomokat. Teljesen elképzelhetetlen volt ez akkor számomra, hallgattam a történeteket és nem akartam elhinni. A templom számomra egy szent tér volt, és az is maradt, elképzelni sem tudtam, hogyan lehet kávéházzá vagy bútorüzletté alakítani. Sok esetben, amikor a hollandoktól, akik amúgy támogatják az egyházközösségeket, például valaki templom-építésre kért pénzt, gyakran utasították el a kérést mondván, hogy nincs értelme a mai világban templomot építeni, mert azt előbb-utóbb úgyis be fogják zárni. Arról beszéltek nekem, hogy a templom csak egy épület, ha elfogy a gyülekezet, bármivé át lehet alakítani. Én ezt akkor sem gondoltam így, és most sem gondolom. Azt remélem, hogy sokan gondolkoznak még hozzám hasonlóan. Ezen nem azt értem, hogy üres falakat kellene őrizgetni és üres épületeket nézni, hanem megtölteni őket és Istenhez imádkozni bennük.

Viszont ami elképzelhetetlen volt számomra évtizedekkel ezelőtt a nyugati világban, az mára már a mindennapok valóságává vált ott. Jobb esetben kiállítóteremmé változtatják a templomot, rosszabb esetben még játékkeremnek is eladták már.

Mit vetít előre vajon számunkra a nyugati bezárt templomok története? Várhatjuk itthon is azt, hogy tömegesen kezdenek az emberek kiiratkozni az egyházakból? Mi azzal már szembesültünk, hogy apadnak a gyülekezeteink, de azzal, hogy tömegesen elfordulnak, azzal faluhelyen még nem igazán találkoztunk. De a városi gyülekezetek már szembesülnek vele.

EGYRE TÁVOLABB ISTENTŐL

Valamikor, ha egy gyülekezetet elhagytak az emberek, azért tették, mert át akartak iratkozni egy másik felekezetbe, nem azért, mert nem akartak hallani az Istenről. Azért tették, mert csalódtak és kerestek új utakat Istenhez. Így indult el a reformáció is. De ma nem ezt látjuk. Egy új gondolkodásmód és ezzel együtt egy új világtrend van kialakulóban, amelyet ráadásul nyíltan még kritizálni sem szabad, mert megtorolják. Azt veszem észre, hogy évről évre egyre többen önként teszik magukévá ezt az új gondolkodásmódot, ahol

nincs szükség Istenre, legalábbis nem úgy, hogy beleszólhasson az életünkbe. Hanem úgy, hogy mi majd megmondjuk, hogy Isten mit gondoljon rólunk. Ez kezdett begyűrűzni az egyházakba is, mondván: nem kell a Szentírást szó szerint venni, elég, ha kiszedegetjük belőle azt, ami nekünk tetszik.

Mi lesz a templomokkal? Akik felelőtlen keresztyének, azok azt mondják, hogy az Isten majd megoldja, mint ahogy eddig is megoldotta mindig. Nem kell komolyan venni. A felelősségteljes keresztyének azt mondják: az Isten biztosan meg fogja oldani, de mivel mi vagyunk Isten földi eszközei, keresni kell a megoldást, hogy vajon mit vár el tőlünk Isten.

A keresztyénség anno úgy terjedt a Római Birodalomban, mint a futótűz. Azért, mert aki hitre jutott, továbbadta azt, amit hallott. Szájról szájra, szívből szívbe terjedtek Jézus tanításai az emberek között. Nem volt templomuk, nem voltak papjaik, nem volt istentiszteleti rend, és napról napra mind többen csatlakoztak.

A BELSŐ SZOBÁNK

Most pedig hagyjuk a nyugati keresztyénséget és tekintsünk bele a saját belső, lelki szobánkba: hogy állunk mi a saját hitünkkel? Vajon a hitünk számunkra egy gondolkodásmód, vagy csak tartozni akarunk valahova? Kell nekünk az isteni tanítás a hiteles forrásból, vagy csak azt halljuk meg, ami a fülünknek tetszik?

Engem kerestek meg már emberek, akik vissza akartak iratkozni az egyházközösségbe. Olyanok is voltak, akik hitre jutottak, és ezért jöttek vissza, de többségben voltak azok, akik azért kezdtek ragaszkodni hozzánk, hogy majd legyen ki eltemesse őket, vagy egyszerűen csak tartozni akartak valahova.

Keressük meg a keresztyénségünk, hitünk lényegét: amikor belenéz a belső szobádba, amelyikről Jézus beszél, hogy amikor imádkozol, oda menj be, mit találsz? Tudod, sokan vannak ma, akik ott nem találnak semmit. Vagy pedig annyi földi problémát halmoztak fel a szívükben, hogy nem jutnak el a belső szobáig, mert akárhányszor indulnak is oda gondolatban, valami lényegtelen, apró kérdés elvonja a figyelmüket. Pedig az igazi hitélet ott van bent. Az élet igazán nagy kérdései ott találhatók, az imacsend és az Istennel való kapcsolatfelvétel lehetősége is ott van. Csakhogy ahhoz a keresztyénségünk, a hitünk valódi kell legyen, nem vasárnapi álarc, ami olyan, mintha igazi lenne, de amikor hazaérünk az istentiszteletről, levetjük az ünneplő ruhával együtt.

Hogy ez miért fontos? Mert csak a megélt hitet lehet hitelesen átadni a gyermekeinknek.

Isten ezt kéri tőlünk: „Legyenek a szívedben ezek az ígék, amelyeket ma parancsolok neked. Tanítgasd ezekre fiaidat, és szólj ezekről, akár a házában ülsz, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkel. Kösd ezeket jelül a kezedre, és legyenek homlokkötőül a szemeid fölött. Írd föl ezeket házába ajtófélfáira és a kapuidra.” (5Móz 6,6–9)

Isten kér tőlünk valamit: a hitet, az Istentől való megtartó erőt adjuk át a gyermekeinknek, mint valami értékes kincset, mint az örök élet zálogát. Ezt pedig csak úgy lehet megtenni, ha megéljük a hitünket a hétköznapi életben, és belecsepegtetjük a gyermekeink szívébe. Ne hagyjuk aludni őket vasárnap, és úgy osonjunk ki a lakásból, hogy ne ébredjenek fel, hanem ébresszük fel őket, és ébresztgessük a lelküket. Elvész az a társadalom, amelyiknek nincs szüksége Istenre.

Hogy mi lesz a templomunkkal, amikor mi már nem leszünk? Lakat kerül rá, vagy szól majd belőle az Istent dicsőítő ének? Én azt nem tudhatom. De azt igen, hogy ne azt várjuk, hogy Isten majd kinyitja az ajtót. Az ajtaját nekünk kell nyitogatni.

Azt is tudom, hogy ha eladják az összes templomot, Isten mindig támaszt hitet, és építenek másokat.

Jónás, a próféta és prédikátor

„...látá az Ur, hogy ott egyik-másik / szívben még Jónás szava kicsirázik / mint a jó mag ha termőföldre hullott, / s pislog mint a tűz mely titkon kigyulladt.” (Babits Mihály: Jónás könyve)

Jónás végül, ha kezdetben akarata ellenére is, mégis eljutott Ninivébe, és megtette kötelességét: kihirdette a város negyven nap múlva bekövetkező pusztulását. Majd, mint az olyan ember, aki szereti learatni fáradságos munkája minden gyümölcsét, ideiglenesen letelepedett a várostól nem messze, hogy szemtanúja lehessen próféciája beteljesülésének. Közben azonban az események számára nem várt fordulatot vettek. Két fontos dologgal ugyanis Jónás vagy nem számolt, vagy igencsak rosszul számolt.

Az ÚR HELYI KISBÍRÓJA

Az első nem más, mint saját szerepe és szerepvállalásának következményei. Jónás ugyanis láthatólag azt gondolta magáról, hogy ő az Úr helyi kisbírója, akire egyetlen egyszerű feladatot bízta: jövendölje meg vagy hirdesse ki Ninive pusztulását. És ennél nagyobb bizony aligha tévedhetett volna! Hiszen az Úr szemében sokkal több volt ő ennél – próféta és prédikátor.

Néha előfordul, hogy azt érezzük magunkban: na, ezt most jól megmondtam – és még büszké is vagyunk magunkra. Amikor lehordjuk a szomszédot vagy a családtagot, amikor „kiosztunk” valakit a nekünk nem tetsző tettei vagy viselkedése miatt, amikor egy vitában sikerül a saját nézőpontunkat érvényesíteni, amikor egy jól sikerült előadást tartunk, amikor pozitív érzésekkel megyünk ki tanóráról, vagy úgy jövünk le a szószekről, hogy istentisztelet után többen is megdicsérik a papot vagy a prédikációt, rendszerint pozitív érzésekkel és sikerélménnyel töltődünk fel. Hála Istennek, hogy ha vannak ilyen élmények az életünkben! Vigyáznunk kell azonban velük, nehogy félreértsük saját teljesítményünket és saját helyzetünket, és ezáltal önhitté váljunk.

Ugyanis, bár szeretnénk azt hinni, hogy fontos mondandónk nagyja „szentbeszéd”, a tényközlés, a feddés, a tanítás vagy egy tanítás magyarázata és szóbeli értékelése még nem válik automatikusan szentbeszéddé vagy prédikációvá akkor sem, ha a legjobb szándék is vezérel bennünket, amikor elmondjuk. Úgy gondolom, hogy a beszéd, akár a leghétköznapiabb beszéd is, könnyen válhat prédikációvá abban az esetben, ha visszavezet Isten rendeléséhez és ahhoz a hithez, amit Krisztus közvetít. Ahogy M. K. Eckenroth egyik tanulmányában megfogalmazta: „a valóságos prédikáció életbe

és szavakba megtestesült személyiség.” És ezért az igazi prédikáció nem csak tényközlés, tanítás és tájékoztatás, hanem az igazi prédikáció átformál. Na, ezt most jól megmondtam! – vigyázzunk ezzel az érzéssel...

És pontosan ez volt az egyik olyan dolog, amellyel Jónás nem számolt. Gyakorlatilag félreértette saját teljesítményét és saját helyzetét. Hiszen ő azt gondolta, hogy pusztá hírvívő, aki egyszerű és megmáshíthatatlan tényeket közöl, és félrevonult megveregetni saját vállát – „Na, ezt most jól megmondtam, elégedett lehet velem a Főnök!” –, majd, mint egy korabeli katasztrófaturista, leült egy jó helyre, ahonnan megfelelő rálátása lehet a beharangozott katasztrófára. Csakhogy Jónás több volt hírvívőnél: prédikátor volt, beszéde pedig nagy horderejű prédikáció, hiszen átformálta Ninive lakóit a bűnbánat és az Isten akaratahoz való visszatérés által. De ezt Jónás saját, az igazságra való vaksága miatt nem láthatta, ezért nem számolhatott a második tényezővel: Ninive lakóinak reakciójával.

Ninive lakosai ugyanis előbb megrettentek, majd megrendültek, végül (mint ahogy az előző részben utaltam rá) olyat tettek, amire Jónás nem számított. A Szentírás beszámolója szerint:

„Ninive lakosai azonban hittek Istennek, böjtöt hirdettek, és zsákruhát öltöttek a város apraja-nagyja. Amikor ez a hír eljutott Ninive királyához, fölkelt a trónjáról, levetette magáról díszruháját, zsákruhát öltött magára, és hamuba ült. Azután kihirdették Ninivében a király és a főemberek parancsára: Az emberek és állatok, a marhák és juhok semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek, vizet se igyanak! Öltösz zsákruhát ember és állat, kiáltsanak teljes erővel Istenhez, térjen meg mindenki a maga gonosz útjáról, és hagyjon fel erőszakos tetteivel! Ki tudja, talán felénk fordul és megszán az Isten, megfékezi izzó haragját, és nem veszünk el!” (Jón 3,5–9)

LELKI NAGYTAKARÍTÁS

A modern ember, ha a böjtről hall, akkor az esetek nagy részében rögtön valamiféle fogyókúrára asszociál, ezért valamiféle divathóbortként gondol csak rá. Azt is sokszor tapasztalhatjuk, hogy amikor más felekezetű keresztények a böjtről beszélnek, mi gyakran csak legyintünk, mondván: mi, reformátusok, lélekben böjtölünk – utalva arra, hogy nem „sanyargatjuk a testünket”. De valóban igazat szólnunk-e ilyenkor, vagy ez a mondat csak alibiként szolgál a nem-böjtölésünkre? Pedig Paracelsus svájci orvos és tudós már a 16. században megállapította, hogy „a böjt a legjobb gyógymód – a belső orvos”. De ha nem is vesszük figyelembe rég letűnt korok orvostani és egyéb tudományos praktikáit, azt azért ne felejtjük el, hogy szigorúan szentírási alapokon is legalább két fontos hozadéka van a böjtnek, még ha lélekben is böjtölünk: a böjt egyrészt a belső megtisztulás elősegítője, ha megtartóztatjuk magunkat eddigi bűnös gondolatainktól és szokásainktól, másrészt a böjt felkészít bennünket az Istennel való találkozás csodájára. Ezért ajánlott a hétköznapi élet nagy rohanásában is néha elvonulni egy időre lelkünk belső termeibe, hogy nagy egyházi ünnepeink előtt például ne csak étletterünk szobái és helyiségei, hanem lelkünk otthona is átessen egy kiadós nagytakarításon.

Ninive lakói ez utóbbit választották – a nagytakarítást, mindenféle értelemben, hogy készen legyenek az Istennel való találkozásra még akkor is, ha ez a találkozás a vesztüket fogja okozni. A jónási rossz matematikának pedig komoly következménye lett: „Amikor Isten látta, amit tettek, és hogy mindenki megtért a maga gonosz útjáról, megbánta Isten, hogy pusztulásba akarta dönteni őket, és nem tette meg.” (Jón 3,10). Jónás pedig a várható módon reagált minderre. De ez már egy másik történet.

(folytatása következik)

Generációk találkozása

(Folytatás az 1. oldalról)

A találkozó elején Arday Erika nőszövetségi elnök köszöntése után a házigazda gyülekezet lelkipásztora, Szigeti Ferenc tartott bevezető áhítatot a Zsolt 90,1 alapján: „Uram, Te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre”. Nem elég tudnunk azt, hogy ki Isten, és ki Ő a mi számunkra. Meghatározó az a lelkület, amellyel ezt az Isten-ragaszkodásunkat a mindennapokban megéljük és továbbadjuk a következő nemzedékeknek.

ISTEN HAJLÉKÁVÁ ÉPÜLNI

Bárdos Péterné hittanoktatónak, szakmai vezetőnek, a kecskeméti Hajnalcillag Tanoda munkatársának előadása következett. Nagyon színes, lebilincselő módon beszélt a közösségi létről. Nemcsak figyelmünket kötötte le (hisz érzékeljük, hogy elejétől végig rólunk és nekünk szól), hanem lelkünket is oda vonzotta sok személyes példával szemlélítve, pedagógusi gyakorlatából és személyes, családi életéből, megélt tapasztalataiból is merítve. Férje és öt gyermekük közül kettő kísérte el őt erre a szolgálatra. Sőt, egyikük két verset is szavalt.

Az Ef 2,19–22 ígerész sarkalatos tanítása világossá teszi előttünk: Együtt – ez volt az előadás címe is – kell nekünk épülni Isten hajlékává a Lélek által. Ami tulajdonképpen egy mélységes, szent titok: Isten templomává lenni – amire Isten megváltott gyermekeiként mi mindannyian hívtunk. Krisztus a sarokkő, a próféták és az apostolok tanítása, az Isten ígéje az alapja ennek a szent hajléknak. Ahol Isten ígéje szól és van igehallgatás, ott eltűnnek a generációs különbségek.

KÖZÖS ELMÉLKEDÉS

A folytatásban a résztvevők hat csoportba osztva – mindegyikben fiatalok az idősekkel közösen – továbbgondolhatták az elhangzottakat. Az előadó javaslata alapján a résztvevők az egyes csoportokban elnevezésük szerint beosztva a fenti, központi gondolat egy-egy aspektusát járták körbe. Isten hajlékának, az egyháznak – akár csak egy templomnak – megvannak az egyes elemei, melyeknek pedig funkciójuk, magunkra vonatkoztatva pedig jelentésük és feladatuk van. Az, amit valaki már messziről észrevehet a tájat kémelve: a templom torony. Egyszerűen csak jelzi a helyet, ahol a templom áll. A csillag, amelyik a torony tetején található, a Keletről jövő bölcseket elvezette a Betlehemi Gyermekeig. Csillag voltunk kapcsán felmerül: Hogyan tudunk mi Krisztusra mutatni? A nyitott ajtó lehetőséget ad arra, hogy rajta keresztül a templomba bárki beléphessen. Keresztyén közösségként mi nem

lehetünk kizárólagosak. De vajon mennyire vagyunk mi befogadóak? A harang, mely a templom tornyában rendszeresen megkondul, nem egyéb, mint egy hangos jel. Keresztyén életünk, szolgálatunk és tanúságtételünk a világban mindenki irányában tulajdonképpen hangos hívás kellene hogy legyen. A templomban oszlopokat is látunk, pilléreket, melyek alátámasztják és fenntartják az épület egészét. Az imádkozó élet az, ami megszilárdítja Isten hajlékát, amint az épül. A helyi, kis imaközösségek az egyes gyülekezetek tartóoszlopai. Végül a templomnak ablakai is vannak, amelyeken kitekinthetünk. De a régi katedrálisoknak színes, festett üvegei voltak, s ha a fény azokon átragyogott, a képek, bibliai alakok „meglelevenedtek” az ott levő emberek előtt. Isten népeként mi ma is azokból az áldásokból és lelki javakból részesülünk, amelyeket az Úr az előttünk élők által munkált és adott övének. De vajon mi mit adunk tovább? Mi az, amit Istentől kaptunk, amit megoszthatunk másokkal? Törekszünk-e olyan bensőséges kapcsolatra egymással, s olyan közösségre, amelyben mindenki részesülhet annak javában?

A csoportokban való beszélgetésre kapott idő (egy óra) bizony kevésnek bizonyult, olyan hamar eltelt. Mindenki úgy érezte, hogy sok mindent kellene most megosztani egymással. Jó volt azonban visszajönni mégis a templom hűvösébe és meghallgatni az egyes beszámolókat. A csoportok „szóvivői” nem csupán összefoglalták a csoportjukban elhangzottakat, hanem bizonyosságot is tettek hitükről, lelki küzdelmeikről, belső megtapasztalásaikról. Beigazolódtott a megállapítás, amit Edit, az előadónk előre is bocsátott: Jó meghallgatni, hogy ugyanaz az ige miképpen szólítja és érinti meg a különböző generációkat. Az ifjak bizonyágtétele megfiatalítja az időseket, az idősek bizonyágtétele pedig bölcsességre oktatja a fiatalokat.

GAZDAGÍTÓ ÉLMÉNYEK

A közösen elfogyasztott ízletes ebéd (melynek elkészítéséről Féth Imre presbiter irányításával a helyi, biharpüspöki nőszövetség tagjai, presbiterei és ifjai gondoskodtak), az asztalnál zajló kötetlen beszélgetés, a séta lehetősége a szépen kialakított, hangulatos fűszerkertben a kilátó gyanánt is szolgáló bástyaszerű torony lábánál, majd a kőfestés mind-mind új élményekkel gazdagított és a közösségnek azt az érzését mélyítette bennünk tovább, amelyről éppen hallottunk és beszélgettünk.

Közben a néhány éve elkészült kézzel írott Biblia kiállított példányait is meg lehetett tekinteni és kézbe lehetett venni a templom portikusában. Délután Koncz-Vágási Katalin sarkadi lelkipásztor, a Magyarországi Református Egyház nőszövetségének elnöke tartott előadást. Ebben a bibliai Ricpa személyét, illetve a Jézus sírjához kimenő asszonyok magatartását emelte ki. Bár mi sokszor kicsiknek és jelentékteleneknek érezzük magunkat, mégis, ha megteszünk, teljesítünk egy erkölcsi törvényt, egy feladatot, ami ránk hárul, azzal hatással tudunk lenni a környezetünkre.

A találkozó végkicsengése – és ez a nap ebben erősített meg bennünket igazán –, hogy a nemzedékek közti versengés és harcok, generációs szakadék és elkülönülés helyett (melyek az emberi együttélés jellemzői a világban) mi választhatunk mégis valami mást: Azt, amit Isten akar.

Összességében elmondhatjuk, hogy a találkozó minden mozzanatában gazdagító és építő volt. Abban a hitünkben szilárdított meg ugyanis bennünket, hogy jó nekünk ebben a közösségben lenni, meglátni, elfogadni helyünket. Keresve, hogy egyre jobban betöltsük azt a hivatást, amit Istentől kaptunk. Másokat is ebben segítve előbbre, hogy Isten hajlékává épüljünk – kicsik és nagyok, idősek és fiatalok – együtt a Lélek által.

Érmelléki zenetábor Hegyközszentmiklóson

Isten segítségével, 2024. július 8–13. között, immár 12. alkalommal szerveztek ifjúsági zenetábort Hegyközszentmiklóson. Hetven gyermek dicsérte az Urat hangszerekkel és énekszóval. Több településről, egyházmegyéből érkeztek a fiatalok: Érmihályfalváról, Értarcsáról, Margittáról, Nagykágyából, Érkeserűből, Székelyhídról, Ottományból, Szalacsról, Gálospetriből, Hegyközszentmiklósról, Érszőlősről, Jankafalváról, Szentjóbbról, de Nagyváradról, Szalárdról, Borsról, Kémerről, Szilágyzoványról, Alsószoporról, Kárásztelekről is.

A táborozók furulyán, gitáron, zongorán és Istennek hála az idei táborban már rézfúvós, valamint ütős hangszereken is tanulhattak kezdő és haladó szinten. Ebben a következő tanárok, kántorok próbálták a segítségükre lenni: Ghitea Angéla kántornő (furulya), Csomós Szintia (gitár), Péter Tibor kántor

(billentyű), Dee Róbert (fuvola, szaxofon, zongora és dob). A tábor vezetője az Érmelléki Egyházmegye zenei előadója, Herman Csaba kántor-zenetanár volt. A hét a tanulás, jókedvű zenélés, az előadások hallgatása, a szorgalmas gyakorlás és persze a szórakozás, fürdőzés jegyében telt el. Minden délután érdekes előadásokat hallgathattak meg a gyerekek. Előadást tartott Gecse Tamás értarcsai lelkipásztor és Varga Botond szalárdi lelkipásztor; játékosan próbálták Isten üzenetét közvetíteni és elmélyíteni a fiatalok szívében, lelkében. Népi hangszerekkel ismerkedhettünk meg Egyed Ferenc hangszerkészítő segítségével. Dee Róbert tanár úr bemutatta a fúvós és ütős hangszereket, egy délután pedig népdalokat énekelhettünk Sallai Béla citerakíséretével. A testi és szellemi feltöltődés mellett a fiatalok lelki táplálékot is kaphattak a reggeli és esti áhítatok alkalmával, ezeket Kiss Imre negyedéves

teológiai hallgató tartotta. A zenés napok hamar elszaladtak, és az összekovácsolódott kis csapat bemutathatta, mivel gyarapodott az együtt töltött egy hét alatt. A záró koncert szombat délelőtt a hegyközszentmiklósi református templomban rövid istentisztelettel kezdődött. Gecse Tamás értarcsai lelkipásztor, az Érmelléki Egyházmegye ifjúsági előadója hirdetett ígét, a zenetáboros diákok végezték a kántori szolgálatot. Majd a táborozók koncertje következett: furulya-, gitár-, szaxofon-, fuvola-, zongora-, orgonadabok és a táborban kialakult fúvószenekar által előadott kompozíciók hangzottak el, valamint ifjúsági énekek, népdalszövegek és református énekeskönyvünk énekei, ezeket csoportosan vagy egyénileg kísérték a tábor résztvevői.

A szülők támogatása mellett köszönjük a Bethlen Gábor Alap támogatását (egymillió forint), melyet az Érmelléki Egyházmegye pályázott meg, köszönjük a Termálfürdő, a Cservölgyi nyaraló segítségét is.

Isten iránti hálával tekintünk vissza erre az eredményes hétre, hiszen az Ő áldása kísért és vezetett a tanulásban, zenélésben, éneklésben, dicsőítésben és magasztalásban. Bízunk benne, hogy az elkövetkezendőkben is lesznek zenélni vágyó fiatalok, akik ily módon dicsérik a mi Urunkat, és Isten kegyelméből még sok eredményes zenetábort zárhatunk az ideihez hasonlóan.

HERMAN CSABA ÉS GHITEA ANGÉLA

Gépkocsik a szórványmisszió támogatására

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület lelkipásztorai újabb nyolc gépkocsit kaptak a szórványok szolgálatára.

Magyarország Külgazdasági és Külügyminisztériuma támogatásával újabb nyolc személygépkocsit kaptak a Királyhágómelléki Református Egyházkerület (KREK) szórványgyülekezeteiben szolgáló lelkipásztorok az egyházkerülettől. Az első hét gépkocsit idén február 8-án adta át az egyházkerület, július 18-án pedig Nagyváradon, a KREK székházának tanácstermében tartott sajtótájékoztató keretében adták át ünnepélyesen az újabb gépkocsikat. A minisztériumot Kiss-Parciu Péter regionális és határ menti gazdaságfejlesztésért felelős helyettes államtitkár képviselte. Bogdán Szabolcs János püspök a sajtótájékoztató elején háláját fejezte ki amiatt, hogy a magyar kormány az egyházkerület több projektjét is támogatta az elmúlt esztendőben. Szükség van a szórványok támogatására, sőt, lehetőségeink szerint mindent meg kell tennünk a szórványért – jelentette ki a püspök.

A sajtótájékoztató Sándor András szilágysomlyói esperes áhítatával kezdődött; a 2Móz 17,8 alapján hirdette Isten ígétét.

Kiss-Parciu Péter helyettes államtitkár Szijjártó Péter külügyminiszter üdvözlését tolmácsolva kiemelte, hogy a KREK jól szervezett közösség, és mindenkor világosan meg tudták fogalmazni, hogy miben kérnek segítséget. A szórványmisszió támogatása rendkívül fontos, ezért karolták fel ezt a kezdeményezést, ami a mai időben nem is annyira könnyű – mondta a helyettes államtitkár, megemlítve, hogy a szomszédban zajló háború, a folyamatos migrációs nyomás, illetve az EU intézkedései gazdasági nehézségek elé állítják az anyaországot. – Kívánom,

hogy minden jó cél, amelyet maga elé tűzött az egyházkerület, megvalósuljon. A magyar kormány részéről mindig oda fognak figyelni a KREK részéről érkező kérésekre – jelentette ki Kiss-Parciu Péter.

Ezt követően Gellén Sándor nagybányai esperes a szórványgyülekezetek helyzetét mutatta be, majd Tóbiás Tibor aradi esperes a szórványlelkészek szolgálatáról számolt be. Végül Kádár Tamás zilahi esperes mondott köszönetet a támogatásért és azért, hogy a magyar kormány folyamatos segítségének köszönhetően mindenkor érezhetjük azt, hogy bár határok választanak el bennünket, „egy vérből vagyunk”.

WAGNER ERIK

Gyermekbibliahét és családi nap Érkeserűben

A lelki értelemben vett vetés és aratás valószínű formát is öltött június végén az érkeserői református egyházközség gyermekbibliahétén és családi napján.

Szombaton a gyermekbibliahetet lezáró családi napra várták a helyieket. A nap istentiszteleti alkalommal kezdődött. Oroszi Magda lelképásztor a Galáciabeliekhez írt levél azon részét választotta alapigéül, amely a közös teher hordozására való fókuszálás mellett a vetés és aratás kettős értelmezését is hangsúlyozza. Nem véletlenül tette ezt, hisz már ősszel elvetették a magokat a gyülekezeti ház kertjében, s a termést most aratták le, a hagyományos módon.

A kommunista korszakban lelakott egyházi ingatlant sikerült megmenteniük, gyülekezeti házzá formálták az évek során, majd több száz személy befogadására alkalmas fedett teraszt is toldottak hozzá. Az épület egyik termében erre az alkalomra régi tárgyakból, eszközökből összeállított kiállítást rendeztek be Keserői értékek otthona címmel. A gyepes udvari részt játszótérre alakították, s ez a lelkész soha nem fogyó mosolya mellett a gyermekek oázisává vált.

Ügyes kezű asszonyok egész éjszaka talpon voltak, hogy hajnalra elkészüljön a kemencében sült kovászos kenyér. A teraszra helyezett keserői „svédasztalokról” kenyér,

füstölt szalonna, kolbász, túró, házi zsír ilata szállt. A finomságok mellé a kertekben megtermett paprikát, paradicsomot, uborkát táltak. Falatozás közben Nyéki Enikő kántor vezetésével a helyi népdalkórus énekelt, majd kisiskolások keltettek örömet: Faur-Kis Angéla és Szkirkánics Edina tanítónő által betanított táncokat és dalokat adtak elő. A szülők, nagyszülők szívét megdobogtató kedvcsináló műsor után fehér gatyás, bő inges aratók kaszával a vállukon indultak nótázva a kert rejtette lepedőnyi búzafölde, éneklő asszonyságokkal az élen. Eközben akácfa lombja alatt fortogott az étel, lángnyelvek nyaldosták az üstök oldalát.

Bár az előző esti vihar jócskán meglazította a talajt, a hozzáértők megállapították,

hogy kezdődhet az aratás. Idős asszonyok véleményezték a kaszások munkáját, megmondták a „mikéntet és a hogyant”, majd a kévekötéshez használatos kötélfonást is bemutatták. Suhintottak a kaszák, dőlt a búza, asszonyok szedték a markot, kévékbe kötötték a gabonát, majd keresztet raktak belőle. A régmúltba merítkező emlékek megkoptak – nem alakult ki egységes vélemény arról, hogy hány kévét is kell egy-egy kupacba rakni.

Végül a kézi cséplést is bemutatták, búzaszemek pattantak elő héjházukból. Apróska gyermekek kis kacorokkal segédkeztek az aratóknak, lelkesen szedték, hordták a maroknyi kalászekat.

ERDON.RO

Kölcseyre emlékeztek szülőfalujában

Nagy Csongor szatmári színművész szavaltával kezdődött az idei Kölcsey-megemlékezés Szödemen augusztus 9-én, majd Rác Ervin Lajos, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület generális direktora és Nagy Tibor zilahi római katolikus plébános, a Szilágysomlyói Római Katolikus Esperesi Kerület esperese fogalmazott meg igei üzenetet és imádkozott.

Rác Ervin Lajos a Mt 12,46–50 igeszakasz alapján hirdette Isten ígését. Isten azt szeretné, ha boldogok lennénk, ezért hirdet evangéliumot. Ha a mindennapokat úgy tudjuk elfogadni, mint amit Isten kegyelméből kapunk ajándékba, akkor a szívünk hálával telik meg. A felolvasott történetben is ott vannak azok, akik hálásak Jézusnak. Ő szól hozzájuk, tanítja őket. Körbeveszik, mert szükségük van az isteni kegyelemre. De ezeknek az embereknek a szívében jelen van a szégyen és a félelemérzet, ami eltakarja a hála és a kegyelem érzetét. Jézus ki akarja őket hozni ebből az állapotból, hisz a szeretet kiűzi a félelmet. „Nem a félelem lelkét adta neked sem és nekem sem az Isten” – bátorította a hallgatóságot a lelkész.

Potápi Árpád János, Magyarország Miniszterelnökségének nemzetpolitikáért felelős államtitkára megköszönte, hogy az itt élők példát mutatnak kitartásból és a magyarsághoz való ragaszkodásból. „Ma nemcsak a költőre emlékezünk, hanem a hazafira is. Arra a Kölcseyre, aki hitt nemzetének felemelkedésében. Arra a politikusra, aki Szatmár vármegye követeként megmutatta, hogy nekünk magunknak kell cselekednünk a szülőföldünkért, a hazánkért.”

Üdvözlőbeszédet mondott Marian Gheorghe szödemeni polgármester, Simon Előd, Magyarország Kolozsvári Főkonzulátusának konzulja, Nagy Szabolcs RMDSZ-es parlamenti képviselő és Czumbil Bernadett a Tasnádi Ady-Kölcsey Kulturális Egyesület részéről.

Előadást tartott dr. Onder Csaba kutató-professzor (Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger). Ünnepi műsorral szolgáltak a Szamos Diákirodalmi Kör tagjai, Rác Kitti és a tasnádi Hepehupa néptáncgyűttes tagjai.

Pakulár István tasnádi lelképásztor záróbeszédében kiemelte, az ünnepség megszervezése során minden évben igyekeznek megidézni Kölcsey szellemiségét ott, ahol született, ahol megkeresztelték, és ahol immár öt éve egy emlékéhez méltó kiállítással adóznak nagysága előtt. „Kölcsey Ferenc öröksége túlmutat a hétköznapiágon, a mindennapi harcainkon, hiszen bár ő maga is megívta ezeket a harcokat, tudta és át is adta, hogyan válhat az ember emberré. Hogyan válhat egy embertelen világban azzá, akinek az Isten teremtette a hit, a nemzet és a haza szolgálatában” – mondta a lelkész.

A program a Tasnádi Ady-Kölcsey Kulturális Egyesület és a Szödemeni Református Egyházközség társszervezésében valósult meg. A református templomban ezúttal is megtekinthető volt az egyház korabeli anyakönyve, melybe bejegyezték Kölcsey keresztlését. Az ünnepség koszorúzással és nemzeti imánk elneklésével zárult.

NKRE.RO

Fogadj örökbe egy kárpátaljai magyar családot!

A szilágysági Szilágykerked református lelkésze, Balázs Zoltán a szívén viseli a kárpátaljai magyar közösség sorsát. A háború kirobbanása után néhány lelkész társával az elsők között gyűjtött segélycsomagot, s személyesen vitte át a határon a rászoruló családoknak. A napokban sajnálattal mesélte, hogy az adományok, alapélelmiszerek átjuttatása szinte lehetetlenné vált, mert csak az akkreditált egyházak vagy egyesületek fogadhatnak támogatást, és azt majd el kell számolniuk.

„Eddig többnyire Visk településre vittük a támogatásokat, alapélelmiszereket, decemberben viszont az ukrán fél megnehezítette az áruszállítást. Mivel a viski közösségben senkinek nincs akkreditációja, sem az önkormányzatnak, sem az egyházközösségeknek, egy másik megoldást kellett keresnünk. Ebben nagy segítségünkre volt a tiszapéterfalvi polgármester, akivel a tavaly nyáron találkoztam. Tiszapéterfalva a legmagyarabb község Kárpátalján, 70 százalékban magyarok lakják” – mesélte Balázs Zoltán lelkész.

A tiszapéterfalvi polgármesterrel, Oroszi Józseffel új utakat kerestek, és egyeztetve a helyi lelkésszel, akihez 16 település tartozik, arra az elhatározásra jutottak, hogy valami könnyebb és kézzelfoghatóbb megoldást kell találni. Ekkor született meg Balázs Zoltánban a „Fogadj örökbe egy kárpátaljai családot” gondolata. A 16 magyar településből kiválasztottak hármat, Aklit, Forgolányt és Aklihegyet, ahol rászorulóknak élnek, és a helyi

lelkész a diakóniai csoporttal összeállította az igénylők névsorát.

„Felírták azokat a családokat, akik segítségre szorúlnak, megnevezve, kinek mire lenne leginkább igénye, és melyek azok az alapdolgok, a rezsitől kezdve az alapélelmiszerekig, amikre havonta szükségük van. A listánkon olyan családok szerepelnek, akik 30-tól 100 euróig terjedő összegben állandó támogatást igényelnek. Ezt mi meghirdettük több szilágysági gyülekezetben, és arra kértük a híveket, hogy »fogadjanak örökbe« egy családot, s havonta rendszeresen segítsék. Nagy álmunk, hogy az 1 100 000 erdélyi magyar felkarolja a csaknem 70 000 kárpátaljai magyart. Ha ezt a projektet kiterjesztenénk, akkor ez megvalósulhatna” – mesélte Balázs Zoltán. Mint ismertette, Kárpátalján az átlagnyugdíj 60 euró, 300 lej, 2700 hrvny. Ottlétükkor egy átlagnyugdíjas helyi idős asszony, Bocskor Rozália szomorúan mesélte a lelkészeknek, hogy az előző héten vásárolt tűzifáért 200 000 hrvnyát fizetett.

Balázs Zoltán kezdeményezését három lelkész támogatja, akik a kezdetektől szin-

tén oroszánrészt vállaltak a kivitelezésben, megvalósításban: Sándor András, a szilágysomlyói egyházmegye esperese, Hőgye Gál Robertó zsibói lelkész és Pap Dénes Zsolt lelkész. Jelenleg három település lakóit támogatják, és a havonta összegyűlt összeget személyesen adják át az akli, aklihegyi és forgolányi lelkésznek. „Bárki vállalhat egy kárpátaljai magyar családot. Az én két kisiskolás lányom, Zsófi és Dorka, a saját ösztöndíjukból támogatnak egy idős személyt, rendszeresen 30 eurót küldenek neki. A kezdeményezés azért eredményes, mert személyessé válik a kapcsolat az adományozó és a támogatott között. A felajánló megkapja a személy telefonszámát, internetes elérhetőségét, ünnepnapon jókívánságot küldhetnek egymásnak, beszélgethetnek, és ez a kapcsolat a háború végéig tarthat, vagy még az után is. Más településeken is meghirdettük a kezdeményezést, és mivel kevesen engedhetik meg maguknak a havi 30 eurót, néhányan 10–50 lejjel támogatják a programot. Az egyik gyülekezetben 360 euró gyűlt össze, ezt elosztottuk öt családra, és ezáltal már nem a magánszemély, hanem a gyülekezet lett az örökbefogadó” – mondta Balázs Zoltán, akinek legnagyobb álma, hogy minél több rászoruló részesüljön támogatásban, mert úgy véli, hogy a nehéz időszakban mindenki mellett kell legyen egy támasz, mindig kell legyen egy kiút, és ezúttal Isten segítő keze az embertársak által nyújt vigaszt.

MASZOL.RO

Mágnes: az Élet vonzásában

A SZIKE-tábort idén is megtartották, augusztus 5–10. között. Lelkészekkel, teológusokkal és segítőkkel együtt százötvenen táboroztak a Nagytarnai Ecosunhome-ban, a Szatmári Református Egyházmegye ifjúsági táborában.

Tolnai János egyházmegyei ifjúsági előadó és munkatársai szervezésében az egyhetes táborban – a címben is említett igencsak fontos témakörhöz kapcsolódóan – arra keresték a választ, hogyan vonz minket magához az Élet Ura. A fiatalok identitást és Istent kereső időszakában nagyon fontos kérdés ez, melyre előadásokban, istentiszteleteken és közösségépítő játékokban keresték a válaszokat.

Öt kulcsszó köré épült fel minden nap az üzenet. Ezen kulcsszavak határozták meg a délelőtti előadások, a kiscsoportos beszélgetések és a délutáni istentiszteletek mondanivalóját. Ezekhez társultak adott bibliai történetek. Így hétfőn az értelem, kedden a megelégedés, szerdán a szabadság, csütörtökön az identitás, pénteken pedig a remény

kérdéskörében mélyültek el a fiatalok. Az idei tábor egyik érdekessége, hogy a résztvevők szinte felének ez volt az első tábor. Ez óriási lehetőség, egyben felelősség is a szervezők kezében.

Játékok, csapatvetélkedők, tájékozási vetélkedő, bibliaismereti vetélkedő és sok más érdekes program színesítette az alkalomsorozatot. Minden nap kiscsoportos megbeszéléseket tartottak az üzenetek elmélyítésére. Az utolsó este tábortűz mellett telt, közös énekléssel, jó hangulatban. A

nyitó istentiszteletet Bogdán Szabolcs János, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke tartotta, köszöntött dr. Király Lajos esperes és Rácz Ervin Lajos generális direktor. A záró istentiszteleten dr. Király Lajos esperes szolgált, úrvacsorai közösségben.

Népes csapat szervezte a tábor, ők az Élet Urának vonzásában voltak ebben az egy hétben. Az ifjak pedig jól érezték magukat, növekedtek és épültek a hitben. Emberé a munka, Istené a dicsőség!

REFSZATMAR.EU

VÁLASZTÁSI ÜTEMTERV 2024

A presbiterválasztás ütemterve

Szeptember 8. – Az egyházközségi jelölő közgyűlés 1. hirdetése

Szeptember 15. – Az egyházközségi jelölő
közgyűlés 2. hirdetése

Szeptember 22. – Egyházközségi jelölő közgyűlés; ügyintéző és szavazatszámláló bizottság megválasztása; az ügyintéző és szavazatszámláló bizottság jegyzőjének megválasztása; egyházközségi jelölések; jelöltek listájának összeállítása és kifüggesztése

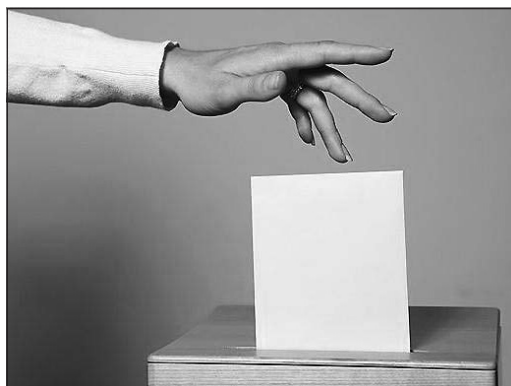
Szeptember 23–24. – Jelöltek elleni óvások
benyújtása az egyházközség lelkipásztori
hivatalában

Szeptember 25–26. – Óvások elbírálása az ügyintéző és szavazatszámláló bizottság által, valamint a meghozott határozat közlése a kifogást előterjesztő és a kifogásolt személlyel

Szeptember 27–28. – Az ügyintéző és szá-
vazatszámlláló bizottság határozatának
megfellebbezése az EVB előtt

Szeptember 29. – Az egyházközségi választó
közgyűlés 1. hirdetése

Szeptember 30. – EVB-gyűlés: végleges határozatot hoz a beérkezett óvások tekintetében

Október 1–2. – Az EVB végleges határozatának közlése az óvást benyújtóval, illetve az érintett jelölttel, valamint az őt jelölő testülettel

Október 3. – A jelöltek meghívása, ha a következő vasárnapon történik a jelöltek megkérdezése és bemutatkozása az istentiszteleten

Október 3–6. – A jelöltek írásban nyilatkoznak, hogy megválasztásuk esetén vállalják a presbiteri tisztség betöltését

Október 6. – Az egyházközségi választó közgyűlés 2. hirdetése

A jelöltek (esetleges) megkérdezése és bemutatkozása

A jelöltek végleges névsorának ismertetése

Október 13. – Egyházközségi választó közgyűlés:

Egyházközségi választások

Megválasztottak névsorának összeállítása és kifüggesztése

Október 14–28. – Fellebbezések benyújtása
a presbitérium lelkész elnökéhez

Október 29–31.:

– Ha a Kánon 47. §-a értelmében nem történt fellebbezés: az újonnan megválasztott presbitérium alakuló ülése; főgondnok és gondnok megválasztása

– Ha fellebbezést terjesztettek be a Kánon 47. §-a értelmében: a fellebbezések presbitérium elé terjesztése és észrevételezése

November 1–8. – A fellebbezések esperes eléterjesztése. A fellebbezésekről a legközelebbi egyházmegyei tanácsülés dönt.

November 3. – Az újonnan választott presbiterek ünnepélyes fogadalomtétele.

KREK.RO

FRICSKA

Történet az éberségről

Egy afrikai vadász talált egy kis leopárdot, hazavitte és az otthonában nevelte. A törzsfőnök figyelmeztette: nem lesz jó vége, mert a kis leopárdokból lesznek a nagy leopárdok, és a nagy leopárdok ölnek. A vadász azonban nem hallgatott rá, hiszen olyan szelíd, barátságos volt a kis leopárd. Ahogy növekedett, a főnök többször is figyelmeztette, de a vadász soha nem vette komolyan. Mások is a vadász pártját fogták. Egy nap megsebesült a vadász fia, és a leopárd nyalogatni kezdte a véres sebet. Egy pillanat alatt megváltozott a viselkedése: megölte a fiút, azután a vadászt és több embert is a faluban. A törzsfőnök csak kemény harcban tudta megölni a vérengzővé vált leopárdot. Amikor vége volt a küzdelemnek, összehívta a falu lakóit és azt mondta: többen meghaltak ma, mert nem vették komolyan, amit mondtam, hogy a kis leopárdokból lesznek a nagy leopárdok, és a nagy leopárdok ölnek.

(PAUL WHITE)

		ÉLELEM	ŐSZINTE	VEGYJEL URÁN	RÖVID KEZDETI	AMPER	
	1						M
	FÉL TYÚKI			TÖKMAG!		AZ ABC 10. BETŰJE	
	EGY, NÉMETÜL GRADIENS RÉSZE!			NORVÉG AUTÓJEL		KERGET	
					A VÉGÉN HÚSI		
					INTERNET PROTOKOLL		
	2	... WEST; SZÍNESZ- NŐ	... RIGHT! (RENDBEN)		SZÓPÓTLÓ SZÓ		
		INDULAT- SZÓ			HAJÓ KÖZEPE!		
RAJONG				PORTUGÁL LÉGITÁRS.			NEWTON RÖVIDEN
				TULIUM VEGYJELE			DÉLKELET
SIMONFA HATÁRAI!			VITÁBAN ÁLL!		JAPÁN AUTÓJEL	RÓMAI 500	KÁRTYA- JELZÉS
			NEWTON RÖVIDEN			ELŐTAG: EXA-	
	T				!	RÁDIO MÁRKA VOLT	

Segítségre van szüksége vagy segíteni szeretne?

**Hívjon bizalommal
hétfőtől péntekig 15-20 óra között!**

TELEFONOS SZERETETSZOLGÁLAT
0265 55 55 55

Kolozsvár • 2009
Marosvásárhely • 2011
Nagyvárad • 2021

www.telsz.ro
office@telsz.ro
telsz

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

 www.facebook.com/harangszo

Felelős szerkesztő és hírszerkesztő: Erdei-Árva István Béla. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Csűrly István, Ghitae-Szabó József Levente, Fábán Tibor, Jakó Sándor Zsigmond, Póti Edúard-János, Tótfős Beáta, Varga Botond, Wagner Erik. Szerkesztőségünk postacíme: Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Bihar megye, irányítószám: 410202. Tel.: 0765-926002, 0259-435386. E-mail: harangszoujsag@gmail.com Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszou, www.harangszoujsag.wordpress.com. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Senczi Kertész Ábrahám Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkesítő hivatalokon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza.